

Van kroeg naar klas

“Wie ben jij? Kom er lekker bij, ga maar staan en roep je naam: Michel”, hoor ik mezelf zingen. Waar ben ik nou toch beland? Ik zit als 46-jarige volwassen man mezelf zingend voor te stellen aan mijn medestudenten tijdens de muziekles op de Pabo. De hele dag heb ik kennismakingsactiviteiten gedaan en mezelf van mijn zachte kant laten zien, maar dit is de druppel. Ik besluit tijdens die muziekles dat mijn eerste schooldag ook mijn laatste is.

Na lang wikken en wegen heb ik me eerder die zomer aangemeld op de Pabo. Ik ben mede-eigenaar van Waterkant en Pacific, twee Amsterdamse horecazaken en 't Massagehuys. Het nieuws stond

vol met het lerarentekort en ik wilde een bijdrage leveren aan het oplossen van dit probleem. Kinderen voorbereiden op hun rol in de maatschappij lijkt me een prachtige roeping. Wanneer ik Claire Boonstra van Stichting Operation Education hoor spreken, voel ik me opnieuw aangesproken: “Je wilt mensen het onderwijs in hebben, die veel levenservaring hebben opgedaan, die zelf al goed weten wie ze zijn en waar ze voor staan en die het fantastisch vinden om mensen gek te maken voor hun vak, het leven of om dingen te leren.” Ik besluit dat het tijd is voor een nieuwe poging op de Pabo. Ik weet inmiddels wat daar van me verwacht wordt en zie mezelf weer zingend voorstellen bij muziekles aan een nieuwe groep medestudenten.

Niet veel later begint mijn eerste stageperiode en daar sta ik voor een groep 4 van 21 leerlingen die me allemaal aankijken met een verwachtingsvolle blik. Ik heb me hier geen moment zorgen om gemaakt. De les is goed voorbereid en ik heb voor grotere groepen gestaan, maar ik krijg het nu toch een beetje benauwd. Ik ga ervan uit dat ze netjes de aanwijzingen opvolgen, maar nu ik voor ze sta ga ik daaraan twifelen en weet ik wat ik dan zou moeten doen? “Wil je dat ik je gewoon je gang laat gaan of dat ik ingrijp als het niet loopt?”, heeft mijn stagementor vooraf nog zorgzaam gevraagd. Laat maar gaan, heb ik gezegd, maar daar heb ik voordat de les begint al spijt van. Bij de instructie gaat het nog wel, ik spreek wat snel en gebruik soms te moeilijke woorden, maar iedereen luistert aandachtig en enthousiast. Pas wanneer de leerlingen zelf aan de slag gaan wordt het echt een chaos. Ik krijg totaal geen orde meer in de klas en niemand luistert wanneer ik iets zeg. En de mentor laat me zoals afgesproken zelf mijn gang gaan. Daar

sta ik dan als volwassen man die zichzelf twee jaar geleden nog te stoer vond voor de muziekles, te stuntelen en te zweten voor een groep 4.

Op mijn werk heb ik geen angst om voor een groep te staan en ben ik zelfverzekerd over mijn capaciteiten, maar daar luistert iedereen netjes en doet wat er van ze gevraagd werd. In de klas is dat niet vanzelfsprekend en als ze iets oninteressant of onduidelijk vinden, dan zeggen ze dat ook gewoon direct. Hoe ik daar mee om moet gaan, heb ik nog geen idee van. Hoe zal ik dit ooit gaan leren?

Door de hulp van mijn mentor en de theorie van de opleiding word ik in de weken daarna steeds een beetje beter en zelfverzekerder voor de klas. Ik pas mijn spreektempo en woordkeuze aan, wordt voorspelbaar en consequent in mijn gedrag en laat mijn zachte kant steeds meer zien. Mijn eerste jaar zit er inmiddels bijna op en ik kom nog regelmatig dingen tegen in mijn opleiding en op mijn stageschool waarbij ik van verbazing mijn wenkbrauwen frons. Maar ik heb daar niet meer meteen een oordeel over. Lesgeven is een prachtig en complex beroep, waarbij ik al mijn competenties volledig moet inzetten en mezelf kwetsbaar opstellen. Ik ben al zoveel grenzen overgegaan in een jaar dat ik niet eens durf te bedenken wat ik nog ga tegenkomen. En de muzieklessen? Die zijn uitgegroeid tot mijn favoriete lessen van het eerste jaar en ik zing bijna dagelijks de liedjes die ik daar geleerd heb met mijn eigen kinderen.

i Michel Penders is deeltijdstudent van de Hogeschool van Amsterdam en loopt stage op basisschool De Archipel in Amsterdam.